

[Indenrigsministeren]

at det skete bl.a. på opfordring fra UNHCR, og jeg er overbevist om, at det er en linie, som i højere og højere grad kommer til at slå igennem med hensyn til andre konfliktområder også.

Men at man kan kalde det fup og svindel, det, at det samme træk, som man har i forvejen i den internationale flygtningepolitik, nu også slår igennem for Jugoslaviens vedkommende – ja, jeg vil sige det ligeud: Det går simpelt hen over min forstand.

Derudover vil jeg kommentere de spørgsmål, som fru Ebba Strange rejste.

For det første var der en opfordring til at følge godt med i de programmer, der bliver lavet for dem, der har fået midlertidig opholdstilladelse. Det er en opfordring, jeg meget gerne tager til mig – ja, jeg kunne måske sige, at det var ikke engang nødvendigt, for jeg tror, det er vigtigt, at vi løbende og meget tæt følger de erfaringer, man får med mennesker, der befinder sig i en så helt usædvanlig situation, at de nok er her, men er her, som det er blevet sagt af flere ordførere, på nogle atypiske vilkår, atypiske derved, at de ikke kan tage arbejde, de må affinde sig med, at der er nogle begrænsninger i deres almindelige råderum i hverdagen. De kan heller ikke selv bestemme, hvor de skal bo, og naturligvis skal vi være meget omhyggelige med også at holde øje med, om de programmer, der bliver tilbudt dem, fungerer efter hensigten.

Jeg vil pege på en anden vigtig pointe i den forbindelse, og det er vores ønske om i højere grad at inddrage de pågældende selv i hverdagen i asylcentrene. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man bruger flygtningenes egne kræfter i så høj grad, som det overhovedet er muligt, også i større omfang, end det er sket hidtil. Det kan f.eks. være i undervisningen af børnene, og det er jo en undervisning, der retter sig imod det samfund, som de kom fra, fordi hensigten er, at de skal vende tilbage igen. På det område er det helt oplagt at man kan lade flygtningene selv deltage i både tilrettelæggelsen og gennemførelsen af undervisning på baggrund af dansk rådgivning. Det er et dansk ansvar, at det finder sted, men vi skal i langt højere grad bruge de kræfter, som flygtningene selv har.

Fru Ebba Strange nævnte også et problem, som jeg selv er meget optaget af, nemlig det, at der er blevet flyttet en del rundt på asylansø-

gere. Der har også i dagspressen været beskrivelser af situationer, hvor asylansøgere har gjort opmærksom på, at de er flyttet 3, 4 eller 5 gange.

Jeg tror nok, det er vigtigt, at vi gør os klart, hvad det egentlig er, der sker, når man kommer til Danmark. Til denne stribe af flytninger hører også opholdet på det allerførste registreringscenter. Det kan f.eks. være Sandholmlejren, men det, vi kan kalde de to første ophold – som måske ofte kun har en enkelt eller to dages varighed – skal vi under alle omstændigheder have. Derudover må det være et fælles ønske både for os, der skal tilrettelægge politikken, og for asylansøgerne, at de derefter kan komme det sted hen, hvor de skal opholde sig, mens de er her i landet.

Jeg skal dog føje til, at der er en del, der selv ønsker at flytte et andet sted hen end dér, hvor de bliver anbragt, nemlig hvis de har familie eller bekendte, der bor et helt andet sted. Derfor er der indført et system med flyttelister, altså ønskelister, man kan skrive sig på, hvis man gerne vil et helt andet sted hen. Det forsøger Dansk Røde Kors, der står for det her arbejde, i så vidt omfang som muligt at imødekomme.

Men for at undgå, at vi får for mange flytninger – for jeg er helt enig i, at det kan være et utåleligt problem – har vi overvejelser i gang om, hvorvidt de nye, der kommer her til landet, og som skal flytte ind i flygtningelandsbyerne her i løbet af sommeren, kan indkvarteres ganske tæt på byggestedet i teltlejr, sådan at de kan følge opbygningen af flygtningelandsbyerne, kan slå rødder, om jeg så må sige, næsten med det samme på det sted, hvor de skal opholde sig i Danmark, og derefter direkte kan flytte ind, når de i slutningen af sommeren skal have fast tag over hovedet.

Derudover vil jeg kommentere et spørgsmål, som flere har været inde på, spørgsmålet om at hjælpe så tæt på krigszonerne som muligt.

Den konservative ordfører glædede sig over, at den nuværende indenrigsminister nu også havde antaget det synspunkt. Der er ikke tale om et nyt standpunkt for Socialdemokratiet. Nej, der er tale om – det har jeg da forstået – at alle Folketingets partier ønsker at hjælpe så mange som muligt så tæt på krigsområderne som muligt. At kalde det en ny erkendelse vil jeg kalde en tilsnigelse.